

2019. április

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS
SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ
ÉLET MELLETT ÁLL!**

Már túl voltak a harmadik jegyes-beszélgetésen, amikor az egyik menyasszony a beszélgetéseket vezető plébánoshoz fordult: Kedves Atya, ugye tudja, hogy mi mind a ketten megkeresztelt katolikusok vagyunk, én gyerekkorom óta templomba járó vagyok, voltam elsőáldozó, meg is vagyok bérmálva, vőlegényem azonban még nem volt elsőáldozó sem. A múltkori beszélgetésen Atya nagyon határozottan buzdított mindnyájunkat, hogy szentmise keretében legyen az esküvőnk. Vőlegényem ugyan hajlandó lenne részt venni a szentmisén, de ha ő az egyik főszereplő, és nem járul szentáldozáshoz, az furcsa, felemás dolog lenne. Nem zárkózik el attól sem, hogy elsőáldozó is legyen, de az idő ehhez már nem elég, meg különben is, most a házasságra készülünk, ne keverjük össze a két dolgot.

Az Eucharisztia az egész keresztény élet forrása és csúcspontja. Csodálatos, sokoldalú misztérium, a világosság, a hit, Krisztus áldozatának és jelenlétének misztériuma. Addig, ameddig az anyagi világ, a biológiai és fizikai valóság felől akarjuk megközelíteni, nem fogjuk megérteni. Csak ha az ember ki tud tárulkozni az Eucharisztia természetfeletti dimenziói előtt, akkor érintheti meg a szívét-lelkét. Aki az Oltáriszentségben csak kenyeret és bort lát, az nem juthat el az Eucharisztia misztériumáig. Ehhez szükségünk van értelmünk megvilágosodására és szívünk lángolására. (I. Lk 24, 32) A kenyér és a bor jelek, de a jelek csak akkor „beszélnek”, ha az értelem megvilágosult és a szív lángol. Az Eucharisztia a megvilágosító és gazdag tartalmú üzenetet hordozó jelek e dinamizmusában bontakozik ki teljesen. A misztérium a jelek által nyitja meg a hívók szemét. (I. Mane nobiscum Domine 14.)

Jézus azt mondta magáról, hogy Ő „a világ világossága” (I. Jn 8,12). Míg isteni dicsősége fölragyogott a színeváltozásban és a föltámadásban, az Eucharishtiában el van fátyolozva. Teljes elrejtőzésének misztériumával Krisztus önmagát teszi a világosság misztériumává. Hitünk segítségével az Oltáriszentségben felismerjük Őt – az Eucharisztia a hit misztériuma. (I. Mane nobiscum Domine 11, 12.)

A misztérium és a mese között sok hasonlóság van, mind a kettő egy másik valóságba vezet át. Lényeges különbség azonban közöttük az, hogy az egyik a végesre és földire, a másik az örökre és földöntúlira irányul. Hogyan tudnátok ezekre a hasonlóságokra és különbségekre rávilágítani?

Az Eucharisztia nagycsütörtökön este a közösen elköltött húsvéti vacsorán született: „Vegyétek és egyétek ..., aztán fogta a kelyhet ..., hálát adott és odaadta nekik ezekkel a szavakkal: igyatok ebből mindnyájan ...” (Mt 26,26-27) Mindnyájan, együtt, közösségben. „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az bennem marad, és én őbenne. Amint engem küldött az élő Atya, és én az Atya által élek, úgy aki engem eszik, az is általam él.” (Jn. 6, 56-57) E bensőséges és kölcsönös egymásban „maradás” bizonyos módon lehetővé teszi, hogy elővételezzük a mennyországot a földön. Jézus az Eucharisztia által

kapcsolatban akar maradni mindnyájunkkal, és azt várja tőlünk, hogy ez a kapcsolat közösségünket is összetartsa.

Semmiképpen nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy az eucharisztikus lakomának mélységes és elsődleges értelme az áldozat. Az Eucharishtiában Krisztus újra megjeleníti számunkra a Golgotán egyszer s mindenkiért bemutatott áldozatot. Jóllehet az eucharisztikus lakomán a föltámadott Krisztus van jelen, magán hordozza szenvedésének jeleit, melynek „emlékezete” minden szentmise. Miközben megjeleníti a múltat, az Eucharisztia a történelem vége felé irányítja tekintetünket: „Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon”. (Jn. 6, 54) Ez az „eszkatológikus” dimenzió tölti el reménnyel a keresztény életet. (I. Mane nobiscum Domine 15, 19-20.)

A gyakori szentáldozás jó és üdvös. Meg tudod-e óvni magadat a rutinszerű szentáldozástól? Milyen segítséget tudsz ebben adni családtagjaidnak?

Az eucharisztikus színek alatt Jézus valóságosan jelen van, azaz az Eucharisztia a valóságos jelenlét misztériuma, és ez teszi hitünket leginkább próbára. Ez a jelenlét ad a többi dimenzióknak – a világosság, a hit, a közösségi lakoma, a húsvét emlékezete, az eszkatológikus jövő dimenziójának – a pusztá szimbolikát felülmúló jelentést. Ez teszi érthetővé Jézus kijelentését: „És íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig!” (Mt 28, 20) Ezért is fontos, hogy minden szentmise ünneplése közben ébren tartsuk Krisztus valóságos jelenlétének tudatát. (I. Mane nobiscum Domine 16-18.)

Milyen csodálatos ajándék egy ifjú házaspárnak az, ha szentmise keretében, Jézus Krisztus valóságos jelenlétében mondhatják ki egymásnak az életre szóló IGEN-t! A szentáldozás révén pedig mindketten Jézussal egyesülnek, és így – ketten, hármásban – megízlelhetik a földöntúli boldogságot! Ezért szorgalmazza az Egyház, hogy az esküvőt lehetőleg szentmise keretében tartsák.

Hogyan tudsz érvelni társaságban, munkahelyen, baráti, vagy rokoni körben, ha egyesek azt hangoztatják, hogy az Eucharisztia csak szimbólum, vagy bálvány, a „modern ember” számára elfogadhatatlan.

A plébános atya rövid gondolkodás után azt mondta: Igen, nagyon jó, ha szentmise keretében tarthatjuk az esküvőt. A mostani csoportból már többen is jelezték, hogy szívesen vennének részt közösen is szentmisés esküvőn. Igaz azonban, hogy ha vőlegényed most kezdené az elsőáldozási felkészülést, az bizony egy kicsit „gyorstalpaló” lenne, ez pedig nem jó dolog. Az elsőáldozásra egy felnőttnek még alaposabban kell felkészülnie, mint egy gyereknek. A házasságkötés elhalasztását sem ajánlanám, sok zavart okozna ez még a rokonságban is. Mondjátok: meg tudjátok-e ígérni, hogy az esküvő után a vőlegény elkezd egy komoly felkészülést – akár a menyasszonnal együtt, neki sem árt az Eucharishtiával kapcsolatos ismeretek elmélyítése –, megtörténik az elsőáldozás, és jövőre, az első házassági évfordulót egy nászmissével megünnepeljük? Én vállalom, akár már most bejegyzem a nagy könyvbe. De persze addig is rendesen eljártok misére, te, kedves menyasszony annak rendje-módja szerint járulj gyakran szentáldozáshoz, és imádkozzatok együtt sokat! Meg kérek, ha olyan házasulandó fiatalokkal találtok, akik hasonló cipőben járnak, figyelmeztessétek őket, hogy idejében tegyenek meg mindent azért, hogy esküvőjüket szentmise keretében tarthassák. Kedves Atya – szólalt meg a

menyasszony -, ez nagyon izgalmas és nehéz kérdés, de én vállalom! A vőlegény bólogatott. Várjunk csak - vette át ismét a szót a plébános -, én azt kértem, hogy ígérjete meg valamit. Hangos, egyértelmű választ kérek, megígérjete? Ígérem - mondta a menyasszony, és biztatóan nézett a tétova vőlegényre. Az hosszan nézett a menyasszonyára, majd a plébánosra. Én is ígérem - szólalt meg végre.

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegység
elnöke